অৱতৰণিকা

বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰে সমৃদ্ধ এখন দেশৰ সভ্যতা আৰু সংস্কৃতি গঢ় লৈ উঠে সমন্বয়ৰ জৰিয়তে। অসমীয়া জাতি বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ সংমিশ্ৰণত গঢ়ি উঠা এটা জাতি। এই অসমীয়া জাতিৰ গঠন প্ৰক্ৰিয়াত ভাৰতৰ মূল মূল নৃ-গোষ্ঠী আৰু ভাষা-গোষ্ঠী সমূহৰ অৱদান অতুলনীয়। এখন সমাজত বাস কৰা প্ৰতিটো জনগোষ্ঠীৰে কিছুমান একক বৈশিষ্ট্য থাকে; য'ত অন্তৰ্নিহিত হৈ থাকে মানৱীয় প্ৰমূল্যবোধ, জীৱন সম্পৰ্কে ধ্যান ধাৰণা, সামাজিক প্ৰথা, ধৰ্মীয় ৰীতি - নীতি, পৌৰাণিক লোককথা তথা লোকাচাৰ। এই পৰম্পৰাগত অনুষ্ঠান সমূহে সেই জনগোষ্ঠীটোৰ আত্ম-পৰিচয় জনমানসত উপস্থাপন কৰাত যথেষ্ট অৰিহণা যোগায়।

অসমীয়া জাতি গঠন প্ৰক্ৰিয়াত উল্লেখনীয় অৱদান আগবঢ়াই অহা এটা জনগোষ্ঠী হৈছে — চাওঁতাল জনগোষ্ঠী। ২০০১ চনৰ লোকপিয়ল অনুসৰি অসমত চাওঁতাল জনগোষ্ঠীৰ লোকৰ সংখ্যা ২,৪২,৮৬৬ জন। নৃ-গোষ্ঠীগত বৈশিষ্ট্যৰ ফালৰ পৰা চাওঁতাল সকল হৈছে “প্ৰোট’-এষ্ট্ৰালয়ড” আৰু তেওঁলোকৰ ব্যৱহৃত “চাওঁতালী (Santali) ভাষা হৈছে “এষ্ট্ৰ’ - এচিয়াটিক” ভাষা পৰিয়ালৰ অন্তৰ্গত “মুণ্ডাৰী” ভাষাগোষ্ঠীৰ এটা শাখা। ভাৰতবৰ্ষত চাওঁতাল সকলৰ ইতিহাস দ্ৰাবিড় তথা আৰ্যসকলতকৈও প্ৰাচীন যদিও তেওঁলোকৰ এই ইতিহাস নিজৰ অস্তিত্ব বৰ্তাই ৰখাৰ বাবে কৰা এক সংঘাতৰ ইতিহাস।

চাওঁতাল জনগোষ্ঠীৰ উৎপত্তি সম্বন্ধে থকা পৌৰাণিক লোককথা অনুসৰি চাওঁতাল জনগোষ্ঠীৰ সৃষ্টি পৃথিৱীৰ আদি নৰ-নাৰী পিলচু হাড়াম আৰু পিলচু বুঢ়ীৰ পৰা। তেওঁলোকৰ জীৱনৰ আৰম্ভণি হয় ‘হিহিড়ী পিপিড়ী’ নামৰ স্থানত য'ত তেওঁলোকৰ সাতগৰাকী ল'ৰা আৰু সাতগৰাকী ছোৱালী সন্তানৰ জন্ম হয়। কালক্ৰমত তেওঁলোকৰ মাজত বৈবাহিক সম্বন্ধ স্থাপন হয় আৰু তাৰ ফলশ্ৰুতিত বহু সতি-সন্ততিৰ জন্ম হয়। ইয়াৰ পৰবৰ্তী পৰ্যায়ত যাতে নিজৰ ভাই-ভনীৰ মাজত কোনো অবৈধ সম্বন্ধ স্থাপন নহয় তাৰবাবে পিলচু হাড়াম আৰু পিলচু বুঢ়ীয়ে তেওঁলোকক সাতটি গোত্ৰত ভাগ কৰে। সেইবোৰ হ'ল ক্ৰমে-হাসদা, মুৰ্মু, কিস্কু, হেমব্ৰম, মাৰ্দি, চোৰেণ আৰু টুডু। কালক্ৰমত ‘হিহিড়ী পিপিড়ী’ৰ পৰা তেওঁলোকৰ

প্ৰৰজন ঘটে 'খোজকামান'লৈ য'ত তেওঁলোকৰ আচৰণ পশুতুল্য হৈ পৰে। তেতিয়া ভগৱান 'ঠাকুৰজিউ'ৰে তেওঁলোকক সংযত হ'বলৈ নিৰ্দেশ দিয়ে যদিও তেওঁলোকে সেই নিৰ্দেশ অমান্য কৰে। তেতিয়া খঙত অগ্নিশৰ্মা হৈ 'ঠাকুৰজিউ'ৰে 'হাৰাতা' পৰ্বতমালাৰ এটি গুহাত এটি মাত্ৰ পৰিয়ালক সুৰক্ষিত ৰাখি সাতদিন সাতৰাতি অগ্নিবৃষ্টিৰে সমগ্ৰ চাওঁতাল জাতিটোকে ধ্বংস কৰে। 'হাৰাতা'' পৰ্বতমালাৰ সেই পৰিয়ালটোৰ কালক্ৰমত বহু সতি-সন্ততিৰ জন্ম হয় আৰু তেওঁলোকে 'সাসাংবেডা' নামৰ ঠাইলৈ প্ৰৱজন কৰে। তাতে তেওঁলোকক পূৰ্বৰ সাতটা গোত্ৰৰ উপৰি পাঁচটা নতুন গোত্ৰত ভাগ কৰা হয়। সেইবোৰ হ'ল ক্ৰমে — বাস্কে, বেস্ৰা, পৌউৰিয়া, চোৰে আৰু বেদিয়া। সময়ৰ সোঁতত 'বেদিয়া' গোত্ৰ সম্পূৰ্ণ ৰূপে নিঃশ্চিহ্ন হয় আৰু অৱশেষত তেওঁলোকে 'চাম্পা' নামৰ ঠাইলৈ প্ৰৱজন কৰে আৰু নিগাজিকৈ বসবাস কৰিবলৈ লয়।

পৌৰাণিক কথা অনুসৰি চাওঁতালসকল প্ৰৱজনকাৰী জনগোষ্ঠী। যদিও লোককথাত উল্লেখ থকা ঠাই সমূহৰ চিনাক্তকৰণ প্ৰকৃতাৰ্থত আজিও সম্ভৱ হৈ উঠা নাই; তথাপিও সাম্প্ৰতিক সময়টো তেওঁলোকৰ এই বৈশিষ্ট্য প্ৰৱহমান হৈ আছে। ওঠৰ শতিকাৰ পৰা ধাৰাবাহিক ভাৱে ভাৰতবৰ্ষত চোটানাগপুৰ, হাজাৰিবাগ, পালামু, সিংভুম, মেদিনীপুৰ আৰু বীৰভূম অঞ্চলত বৃহৎ সংখ্যক চাওঁতাল লোকৰ বসতিৰ উল্লেখ পোৱা যায়। পৰৱৰ্তী সময়ত তেওঁলোক চোটানাগপুৰৰ মালভূমিৰ উত্তৰ-পুৱ প্ৰান্তত অৱস্থিত ৰাজমহল পাহাৰৰ দিশে অগ্ৰসৰ হয় আৰু তদানীন্তন ইংৰাজ চৰকাৰে ১৮৩৩ চনত ৰাজমহল পাহাৰৰ ১৩৬৬ বৰ্গ মাইল অঞ্চল 'দামিন-ই-কোহ' নামেৰে নামকৰণ কৰি চাওঁতালসকলক বসতি স্থাপন কৰিবলৈ অনুপ্ৰাণিত কৰে আৰু কালক্ৰমত উক্ত অঞ্চল চাওঁতাল লোক সকলৰ বসতিৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ পৰে।

চাওঁতাল জনগোষ্ঠীৰ ইতিহাসৰ সবাতোকৈ উল্লেখযোগ্য ঘটনা হ'ল ১৮৫৫ চনৰ পৰা ১৮৫৬ চনলৈ সংঘটিত হোৱা 'চাওঁতাল বিদ্ৰোহ'। এই বিদ্ৰোহ আছিল ইংৰাজ শাসক আৰু দেশীয় জমিদাৰসকলে বছৰ বছৰ ধৰি কৰি অহা অত্যাচাৰ, শোষণ আৰু লাঞ্চনাৰ প্ৰতিবাদ। যি বিদ্ৰোহক ভাৰতৰ স্বাধীনতা আন্দোলনৰ প্ৰথম বিদ্ৰোহ হিচাপে স্বীকৃতি দিয়াৰ দাবী বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন মহলত উত্থাপন কৰা পৰিলক্ষিত হয় যদিও ভাৰতৰ ইতিহাসত

এই বিদ্রোহ স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ অংশ হিচাপে আজিলৈকে স্বীকৃতি পোৱা পৰিলক্ষিত হোৱা নাই। প্ৰায় ২৫,০০০ হাজাৰ চাওঁতাল ডেকাৰ প্ৰাণৰ বিনিময়ত সম্পূৰ্ণ এবছৰ ধৰি চলা প্ৰচেষ্টাৰ অন্তত ইংৰাজ শাসকসকলে এই বিদ্ৰোহ দমন কৰিবলৈ সক্ষম হয় যদিও এই বিদ্ৰোহে চাওঁতালসকলৰ প্ৰতি নতুন দৃষ্টিভংগী গ্ৰহণ কৰিবলৈ ইংৰাজ শাসকসকলক বাধ্য কৰে। তাৰেই পৰিণতিত ১৮৫৫ চনৰ ২২ ডিচেম্বৰত 'দামিন-ই-কোহ' আৰু তাৰ পাৰ্শ্ববৰ্তী এলেকা সমূহ সামৰি চাওঁতালসকলৰ বাবে 'চাওঁতাল পৰগণা' (Santal Pargana) নামৰ এখন সুকীয়া 'অ-নিয়ন্ত্ৰিত' (Non-regulatory) জিলা গঠন কৰা হয়। ১৮৫৬ চনৰ পুলিচ আইন অনুসৰি চাওঁতাল পৰম্পৰাগত শাসন ব্যৱস্থাক এই জিলাখনৰ প্ৰশাসনিক ব্যৱস্থা হিচাবে নায্যতা প্ৰদান কৰা হয় আৰু এই পৰম্পৰাগত শাসন ব্যৱস্থাৰ দুই মূল হোতা 'মৌন্‌ঝি' (গাওঁবুঢ়া) আৰু 'পৰগণা' (অঞ্চলৰ মুৰব্বী)ক আইনী ক্ষমতা প্ৰদান কৰা হয়। তাৰোপৰি ১৮৮৫ চনৰ 'Land Tenancy Act' অনুসৰি এই জিলাৰ ভূমিৰ অধিকাৰ কেৱল মাত্ৰ চাওঁতালসকলৰ বাবে সংৰক্ষিত কৰা হয়।

অসমতো চাওঁতালসকলৰ আগমন সম্বন্ধে বহুতো তথ্যৰ উল্লেখ পোৱা যায় যদিও; তাৰ ভিতৰত বিজ্ঞান সম্মত আৰু ঐতিহাসিক ভাবে দুটা তথ্যক শুদ্ধ ৰূপত গ্ৰহণ কৰা হৈছে। প্ৰথম তথ্য অনুসৰি ১৮২৩ চনত ৰবাৰ্ট ব্ৰুচ চাহাবে অসমত চাহ গছ আৱিষ্কাৰ কৰি চাহ -বাগিচা স্থাপন কৰাৰ পাছত সেই বাগিচাসমূহত স্থানীয় শ্ৰমিকৰ নাটনি হোৱাত প্ৰথমাৰ্দ্ধত চীনৰ পৰা শ্ৰমিক আমদানি কৰা হৈছিল। কিন্তু সেই চীনা শ্ৰমিক সকল উক্ত কামৰ বাবে পৰ্যাপ্ত নোহোৱাত নতুন শ্ৰমিক নিয়োগৰ বাবে তেওঁলোকে কিছুমান 'আৰ্‌কাটি' (ঠিকাদাৰ) নিয়োগ কৰিবলৈ লয় আৰু সেই 'আৰ্‌কাটি' সকলে ভাৰতৰ বিভিন্ন স্থানৰ পৰা বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ লগতে চোটানাগপুৰ অঞ্চলৰ পৰা বৃহৎ সংখ্যক চাওঁতাললোকক অসমলৈ আমদানি কৰি চাহ-বাগিচা সমূহত 'কুলি' হিচাবে নিয়োগ কৰে। পৰবৰ্তী সময়ত তেওঁলোকৰ সতি-সন্ততি লগতে উল্লিখিত স্থান সমূহৰ পৰা নতুনকৈ আগমন হোৱা শ্ৰমিকসকল সমগ্ৰ উজনি অসমতে বসতি কৰিবলৈ লয়। আনহাতে দ্বিতীয় তথ্য অনুসৰি ১৮৫৫ চনৰ পৰা ১৮৫৬ চনৰ ভিতৰত সংঘটিত হোৱা 'চাওঁতাল বিদ্ৰোহ'ৰ সময়ছোৱাত বিপৰ্যস্ত হোৱা চাওঁতাল পৰিয়াল সমূহক পুনঃ সংস্থাপনৰ বাবে বিহাৰ আৰু বেনাগড়ীয়াৰ

ধৰ্মযাজক সকলে তদানীন্তন অসমৰ ইংৰাজ শাসকসকলৰ লগত আলোচনা কৰি অবিভক্ত গোৱালপাৰা জিলাৰ অন্তৰ্গত পশ্চিম প্ৰান্তত ৩০ কিলোমিটাৰ অঞ্চল সাঙুৰি এটি অঞ্চল 'Asom Colony' হিচাপে নামকৰণ কৰি চাওঁতালসকলক সংস্থাপিত কৰিবলৈ লয়। পৰবৰ্তী সময়ত তেওঁলোকৰ সতি-সন্ততিৰ লগতে ঝাৰখণ্ড অঞ্চলৰ পৰা নতুনকৈ প্ৰব্ৰজিত হোৱা চাওঁতালসকলে সমগ্ৰ নামনি অসমতে স্থায়ীভাৱে বসতি স্থাপন কৰিবলৈ ধৰে।

সাম্প্ৰতিক সময়ত তেওঁলোকৰ বসতি চত্তিশগড়, ঝাৰখণ্ড, ওড়িষাৰ দাচাৰ এলেকা, বিহাৰৰ সিংভুম, মানভুম আৰু গোণ্ডা জিলা, চোটানাগপুৰ এলেকা, পশ্চিমবংগৰ বৰ্ধমান, হুগলি, মেদিনীপুৰ, বাংকুৰা আৰু পুৰুলিয়া জিলা, প্ৰতিবেশী ৰাষ্ট্ৰ বাংলাদেশ, নেপাল আৰু ভূটানৰ উপৰিও অসমৰ কোকৰাঝাৰ, বঙাইগাওঁ, চিৰাং, নলবাৰী, বাক্সা, দৰং, লখিমপুৰ, ডিব্ৰুগড় আৰু নগাওঁ জিলাত পৰিলক্ষিত হয়।

চাওঁতালসকল মূলতঃ ধৰ্মীয় পৰম্পৰাৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণৰূপে নিৰ্ভৰশীল আৰু এই ধৰ্মীয় লোকাচাৰৰ গ্ৰহণযোগ্যতাক অবিশ্বাস কৰা তেওঁলোকৰ বাবে স্বভাববিৰুদ্ধ। সেয়েহে পৰম্পৰাগত উৎসৱ-পাৰ্বণ তথা আচাৰ-ৰীতি পালনৰ নিৰ্দিষ্ট সময়, স্থান আৰু ব্যক্তি সম্বন্ধে তেওঁলোক খুবেই সচেতন। তদুপৰি এই উৎসৱ পাৰ্বণৰ লগত জড়িত ধৰ্মীয় উপাসনাবোৰৰ গুৰুত্ব তেওঁলোকৰ জীৱনত অপৰিসীম। কাৰণ এই উপাসনাবোৰৰ জৰিয়তে তেওঁলোকে দৈনন্দিন জীৱনৰ দুখ-দুৰ্দশা, মানসিক চাপ, অৱসাদ আৰু উত্তেজনা আদিক সাময়িকভাৱে পাহৰি থকাৰ সমল বিচাৰি পায়। তদুপৰি তেওঁলোকৰ জীৱনত সক্ৰিয় হৈ থকা শক্তিসমূহৰ লগত নিজকে সংযোজিত কৰাৰ শক্তি, জীৱনৰ অনিশ্চয়তাৰ বিৰুদ্ধে সাহসেৰে অগ্ৰসৰ হোৱাৰ আত্মবিশ্বাসো এই উপাসনা সমূহৰ পৰাই আহৰণ কৰে। সাম্প্ৰতিক সময়ত অসমৰ বিভিন্ন নৃ-গোষ্ঠীসমূহৰ পাৰম্পৰিক বিশ্বাস আৰু সাংস্কৃতিক আত্মপৰিচয়ৰ ক্ষেত্ৰখনত দেখা দিয়া অবক্ষয় চাওঁতাল সমাজখনত পৰিলক্ষিত নহয়। উদাহৰণ স্বৰূপে হিন্দু আৰু ইছলাম ধৰ্মৰ সংস্পৰ্শত যুগ যুগ ধৰি বসবাস কৰি অহা স্বত্বেও তেওঁলোকৰ ধৰ্মীয় বিশ্বাসত ইয়াৰ প্ৰভাৱ অতিকৈ নগণ্য বুলি গণ্য কৰিব পাৰি। আৰু এইটো হয়তো সম্ভৱ হৈ উঠিছে তেওঁলোকৰ জাতিসত্তাৰ লগত থকা ব্যক্তিসত্তাৰ একাত্মবোধৰ জৰিয়তে।

ভাৰতবৰ্ষত বসবাস কৰা অনুসূচিত জনজাতিৰ বাৰ শতাংশ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলত বসবাস

কৰে কিন্তু ঝাৰখণ্ড মূলীয় মুণ্ডা, ওৰাও, চাওঁতাল আদিকে ধৰি 'আদিবাসী' সকলক অসমত অনুসূচীত জনজাতিৰ মৰ্য্যাদা প্ৰদান কৰা হোৱা নাই। তেওঁলোকক অসমত বহুলভাৱে পৰিচিত 'চাহ জনগোষ্ঠী'ৰ হে অন্তৰ্ভূক্ত কৰা হৈছে। এই জনগোষ্ঠীসমূহ ঝাৰখণ্ডত অনুসূচীত জনগোষ্ঠীৰ স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত। পশ্চিম বংগ, উৰিষ্যা, বিহাৰ আদি প্ৰদেশটো তেওঁলোক অনুসূচীত জনগোষ্ঠীৰ সূচীভুক্ত। এই 'চাহ জনগোষ্ঠী' সকলৰ এক বুজন সংখ্যক লোক 'আদিবাসী' সকলেৰে সমৃদ্ধ। অসমত বসবাস কৰা সৰ্বমূঠ সাতত্ৰিশ জনগোষ্ঠীকহে 'আদিবাসী' হিচাপে স্বীকৃতি প্ৰদান কৰা হৈছে আৰু চাওঁতাল জনগোষ্ঠী হ'ল এই আদিবাসী জনগোষ্ঠী সমূহৰ ভিতৰত সৰ্ববৃহৎ। আনহাতে এই আদিবাসী সকলৰ মাজতো বস্তি অঞ্চলত বসবাস কৰা আৰু চাহ-বাগিচাত শ্ৰমিক হিচাপে কাম কৰা— এই দুই ধৰণৰ শ্ৰেণী বিভাজন দেখা যায়। বস্তিবাসী সকলৰ মাজত কিছু পৰিমাণে অৰ্থনৈতিক স্বতন্ত্ৰতা দেখা যায়। তেওঁলোকে চাহ-বাগিচাৰ নিৰ্দিষ্ট সীমাবদ্ধ প্ৰণালীৰ অন্তৰ্ভূক্ত নহয় বাবে কিছু পৰিমাণে মুক্ত যদিও ন্যূনতম নিৰাপত্তাৰ দিশত চাহ জনগোষ্ঠী সকলতকৈ কিছু পৰিমাণে পিছপৰা। দ্বিতীয়তে, সকলো চাহ জনগোষ্ঠীয় লোক ঝাৰখণ্ড মূলীয়ও নহয়। 'আদিবাসী' সকল নামনি অসমৰ আৰু 'চাহ জনগোষ্ঠী' সকল মূখ্যত উজনি অসমৰ বাসিন্দা। 'আদিবাসী' আৰু 'চাহ-জনগোষ্ঠী'ৰ মাজত এই প্ৰভেদ মূল সম্বন্ধীয়েই মাথো নহয়। ইয়ে নিজৰ পৰিচয় নিৰূপণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰটো যথেষ্ট প্ৰভাৱ পেলাইছে। উদাহৰণ স্বৰূপে 'চাহ জনগোষ্ঠীয়' বনুৱা সকলৰ বুজন সংখ্যকে নিজকে অসমীয়া বুলি পৰিচয় দাঙি ধৰাৰ বিপৰীতে নামনি অসমৰ 'আদিবাসী' সকলে ঝাৰখণ্ড মূলীয় পৰিচয় বৰ্তাই ৰাখিছে। তাৰোপৰি উজনি অসমৰ 'চাহ জনগোষ্ঠীয়' লোক সকলৰ প্ৰায় সংখ্যকৰে অসমীয়া ভাষাত ব্যুৎপত্তি আছে আৰু 'চাদ্‌ৰি'ক মাতৃভাষা হিচাপে স্বীকৃতি দিছে আনহাতে নামনি অসমৰ 'আদিবাসী' সকলৰ খুব কম সংখ্যকৰহে অসমীয়া ভাষাত ব্যুৎপত্তি থকা দেখা যায় আৰু প্ৰায় সকলোৱে ঝাৰখণ্ড মূলীয় আদিবাসীৰ ভাষা যেনে— চাওঁতালী, ওৰাও, মুণ্ডা আদি মাতৃভাষা হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰে। আনহাতে 'আদিবাসী' সকল চাহ জনগোষ্ঠীয় লোক সকলৰ তুলনাত পাৰিপাৰ্শিক বাতাবৰণৰ পৰা বিচ্ছিন্ন।[১]

অনস্বীকাৰ্য হ'লেও সত্য যে গোলকীকৰণৰ যুগত পৃথিৱীৰ সৰ্বত্ৰতে বৃহৎ

জাতিগোষ্ঠীসমূহৰ দ্বাৰা ক্ষুদ্ৰ জনগোষ্ঠীয় লোকসকলক প্ৰান্তীয়কৰণ (Marginalised) কৰা হৈছে। যি সময়ত সমগ্ৰ বিশ্ব বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিৰ উচ্চ শিখৰত উপনীত হৈছে, সেই একেই সময়তে এই অৱহেলিত লোকসকলে অস্তিত্বৰ সংগ্ৰামত ব্ৰতী হ'ব লগা হৈছে। চাওঁতাল সকলো ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। সাম্প্ৰতিক সময়ৰ সামাজিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক তথা সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰখনত দেখা দিয়া আমূল পৰিবৰ্তনে চাওঁতাল সমাজ জীৱনলৈ কঢ়িয়াই আনিছে চৰম ভাবুকি। এই সমাজখনতো পৰিলক্ষিত হৈছে লোকাচাৰেৰে সমৃদ্ধ পৰম্পৰাগত সংস্কৃতি আৰু আধুনিকতাৰ মাজত তীব্ৰ সংঘাত। কাৰণ চাওঁতাল সমাজখন অভিযোজনৰ দিশত আজিও যথেষ্ট পিছপৰা। তেওঁলোকে অতীতৰ পৰম্পৰাকে সযতনে বুকুত বান্ধি শোষণ, নিপীড়ন তথা মানবীয় প্ৰমূল্যবোধহীন বৰ্তমানৰ মাজত পিষ্ট হৈ থাকিব লগা হৈছে।

ধৰ্মীয় ধ্যান ধাৰণাৰে গঢ় লৈ উঠা নিয়মানুবৰ্তিতা তথা অনুশাসনে তেওঁলোকৰ সামাজিক জীৱনত উচ্চ-নীচ ভেদাভেদাহীন ঐক্য, সংহতি আৰু ভ্ৰাতৃত্ববোধৰ অনুভূতি উদ্ৰেক কৰাৰ লগতে জন্ম, বিবাহ আৰু মৃত্যু আদিৰ লগত জড়িত লোক-বিশ্বাস, মানৱ জীৱনৰ পৱিত্ৰতা, শুদ্ধিকৰণ আদি সম্বন্ধে বিভিন্ন আচাৰ-ৰীতি, পূৰ্বপুৰুষৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা, পৰজন্ম সম্বন্ধে বিশ্বাস আদিক জীৱনৰ অপৰিহাৰ্য অংগ হিচাবে বিবেচনা কৰাত অৰিহণা যোগাই আহিছে।

বিষয়বস্তুৰ উপস্থাপন আৰু অধ্যয়নৰ পৰিসৰ ঃ

উপৰোক্ত আলোচনাৰ আঁত ধৰি গৱেষণাৰ বিষয়বস্তু "অসমৰ চাওঁতাল জনগোষ্ঠীৰ পৰম্পৰাগত জীৱন শৈলী ঃ এটি বিশ্লেষণাত্মক অধ্যয়ন (কোকৰাঝাৰ জিলাৰ বিশেষ উল্লিখনেৰে)" নামকৰণ কৰা হৈছে। উক্ত অধ্যয়নে সামগ্ৰিকভাবে অসমৰ আৰু বিশেষ ভাৱে কোকৰাঝাৰ জিলাৰ চাওঁতালসকলৰ লোকজীৱনৰ প্ৰতিটো দিশকে প্ৰতিফলিত কৰিছে। অভিজ্ঞতালব্ধ তথ্য সমলেৰে কেনেকৈ পৰম্পৰাগত লোকাচাৰে এই সমাজকখনক প্ৰতিপালিত কৰিছে তথা 'চাওঁতাল' হিচাপে নিজৰ অস্তিত্ব প্ৰতিপন্ন কৰাত অৰিহণা যোগাই আহিছে তাৰ বিশদ বিশ্লেষণ কৰা হৈছে।

অধ্যয়নৰ পদ্ধতি আৰু আৰ্হি ঃ

আমাৰ অধ্যয়নৰ প্ৰকৃতি হ'ল বৰ্ণনামূলক। সাংস্কৃতিক দিশেৰে আমাৰ গৱেষণাৰ বাবে দৰকাৰী বিভিন্ন প্ৰণালীসমূহৰ নিশ্চিত ৰূপত পালন কৰা হৈছে। মূখ্য সমল হিচাবে দৰকাৰী ক্ষেত্ৰ অধ্যয়নৰ উদ্দেশ্য হ'ল চাওঁতাল জনগোষ্ঠীৰ সামাজিক, সাংস্কৃতিক আৰু ধৰ্মীয় লোকাচাৰ সম্বন্ধে সমল সংগ্ৰহ কৰা। অসমৰ চাওঁতালসকলৰ বসতি স্থল কোকৰাঝাৰ জিলাতেই পুৰ্বোক্ত 'Asom Colony' স্থাপনৰ পিচৰে পৰাই পূৰ্বকালীন পৰম্পৰাৰে চাওঁতালসকল ফুংসী, সিস্তি, বাওনাই, বৰাবিল, বিহ্নিঝৰা, দুইবিনি, শোধপুৰ, শ্যামঝাৰা, বেটাবাৰি, বাতাবাৰি, গুগুঝৰা, চৈবাৰী, দালাবাৰি, গ্ৰাহামপুৰ, শ্ৰীৰামপুৰ, কাৰিগাওঁ প্ৰমুখ্যে বিভিন্ন গাওঁত বসবাস কৰি আহিছে। সেয়েহে সমল সংগ্ৰহৰ বাবে পোনতে কোকৰাঝাৰ জিলাৰ চাওঁতাল অধ্যুষিত গাওঁসমূহৰ এটি জৰীপ কৰা হৈছে আৰু তাৰ পিচত 'Random Sampling' পদ্ধতিৰে এই গাওঁসমূহৰ পৰা সৰ্বমুঠ ৩০ খন গাওঁ নিৰ্বাচিত কৰা হৈছে। এই গাওঁসমূহৰ ওপৰত চলোৱা ক্ষেত্ৰ অধ্যয়নে চাওঁতাল সমাজৰ পাৰিবাৰিক, সামাজিক, সাংস্কৃতিক আৰু ধৰ্মীয় বিশ্বাস আৰু পাৰম্পৰিক লোকপ্ৰথা সম্বন্ধে বুনিয়াদি তথ্য যোগান ধৰাত সহায়ক হৈছে। পৰবৰ্তী পদক্ষেপ হিচাপে চাওঁতাল বসতিপ্ৰধান অঞ্চল সমূহৰ বিভিন্ন উৎসৱ অনুষ্ঠানত নিৰীক্ষণ আৰু অংশগ্ৰহণ প্ৰণালীৰে প্ৰত্যক্ষ আৰু পৰোক্ষ ভাৱে এই উৎসৱ অনুষ্ঠান সম্বন্ধে সকলো দৰকাৰী তথ্য সংগ্ৰহ কৰা হৈছে। এই ক্ষেত্ৰত দৰকাৰী বিবেচিত বিভিন্ন উপাদান যেনে ঃ কাগজ, কলম, কেমেৰা, টেপ ৰেকৰ্ডাৰ, ভিডিও ৰেকৰ্ডাৰ আদিৰ যথাসম্ভৱ প্ৰয়োগ কৰা হৈছে। গৌণ সমল হিচাপে চাওঁতাল জনগোষ্ঠী সম্বন্ধে প্ৰকাশিত অথবা অপ্ৰকাশিত বিভিন্ন গ্ৰন্থ, আলোচনী, চৰকাৰী-বেচৰকাৰী নথি, পাণ্ডুলিপি, ইন্টাৰনেট যোগে প্ৰকাশিত বিভিন্ন লেখা আদিৰ খৰচি মাৰি অধ্যয়ন কৰা হৈছে। পৰবৰ্তী পৰ্যায়ত বাচনি প্ৰক্ৰিয়াৰে উপযুক্ত বিবেচিত হোৱা তথ্যসমূহৰ বিশ্লেষণ কৰি ইতিপূৰ্বে প্ৰস্তুত কৰা পূৰ্বানুমানসমূহৰ লগত ৰিজাই চোৱা হৈছে আৰু উপসংহাৰত এই অধ্যয়নে প্ৰস্তাৱিত উদ্দেশ্যসমূহ কেনেদৰে পূৰণ কৰিছে তাৰ চমু বিশ্লেষণ কৰা হৈছে।

অধ্যয়নৰ উদ্দেশ্য ঃ

ক) অসমত বসবাস কৰা নৃগোষ্ঠীসমূহৰ ভিতৰত চাওঁতাল জনগোষ্ঠীৰ জীৱনশৈলীৰ বিষয়ে অধ্যয়ন কৰা।

খ) অসমৰ চাওঁতাল জনগোষ্ঠীৰ নৃগোষ্ঠীয় বৈশিষ্ট্য, জীৱন, মৃত্যু, বিবাহ আদিৰ লগত জড়িত বিভিন্ন লোকাচাৰ, কৃষিভিত্তিক চাওঁতাল সমাজখনৰ শ্ৰীবৃদ্ধিৰ হকে পালন কৰা বিভিন্ন পৰম্পৰাগত লোক-উৎসৱৰ বিষয়ে অধ্যয়ন কৰা।

গ) অসমৰ চাওঁতাল সমাজ জীৱনৰ লগত অভিন্নভাৱে জড়িত প্ৰাকৃতিক আৰু অলৌকিক শক্তি সমূহৰ প্ৰতি থকা বিশ্বাস আৰু এই শক্তিসমূহৰ উপাসনাৰ লগত জড়িত ৰীতি-নীতিৰ এক বিস্তৃত বিশ্লেষণ আগবঢ়োৱা।

ঘ) "আদিবাসী" আৰু "চাহ-জনজাতি" আদি নামকৰণৰ ফলস্বৰূপে আত্মপৰিচয়ৰ সংকটত ভোগা চাওঁতাল সমাজৰ সুকীয়া পৰিচয় সম্বন্ধে বুনিয়াদি তথ্য যোগান ধৰা।

ঙ) বিভিন্ন আৰ্য আৰু মংগোলীয় জনগোষ্ঠীৰ সংস্পৰ্শত তথা হিন্দু, ইছলাম আৰু খ্ৰীষ্ট ধৰ্মৰ প্ৰভাৱত অসমৰ চাওঁতাল জনগোষ্ঠীৰ সামাজিক, সাংস্কৃতিক আৰু ধৰ্মীয় বিশ্বাস তথা লোকাচাৰ সমূহ কেনেদৰে প্ৰভাৱান্বিত হৈছে তাৰ এক খতিয়ান দাঙি ধৰা।

অধ্যয়নৰ প্ৰমেয় ঃ

"অসমৰ চাওঁতাল জনগোষ্ঠীৰ পৰম্পৰাগত জীৱন শৈলী ঃ এটি বিশ্লেষণাত্মক অধ্যয়ন (কোকৰাঝাৰ জিলাৰ বিশেষ উল্লিখনেৰে)" বিষয় অধ্যয়নৰ বাবে নিৰ্দিষ্ট প্ৰমেয় স্থিৰ কৰা হৈছে। তলত প্ৰমেয় কেইটা উল্লেখ কৰা হ'ল —

ক) অসমত চাওঁতাল জনগোষ্ঠীক 'আদিবাসী' আৰু 'চাহ-জনজাতি' হিচাপে নামকৰণ কৰাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত অসমৰ চাওঁতাল জনগোষ্ঠীটোৱে অস্তিত্বৰ সংকটত ভুগিছে।

খ) অসমৰ ভিন্ন পৰিবেশত আৰ্য আৰু মংগোলীয় জনগোষ্ঠীৰ আৰ্থ-সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক সংস্পৰ্শৰ পৰিণতিত চাওঁতাল জনগোষ্ঠীৰ লোক পৰম্পৰা আৰু লোকসংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰখনত আমূল পৰিবৰ্তন ঘটিছে।

গ) চাওঁতাল সমাজত হিন্দু, ইছলাম আৰু খ্ৰীষ্ট ধৰ্মৰ প্ৰসাৰে পৰম্পৰাগত ধৰ্মীয় বিশ্বাস আৰু লোকাচাৰত প্ৰভাৱ পেলাইছে।

অধ্যয়ন সমীক্ষা ঃ

চাওঁতালসকলৰ কোনো লিখিত ইতিহাস পাবলৈ নাই। তেওঁলোকৰ মৌখিক সাহিত্য তথা পৰম্পৰাগত লোককথাসমূহ এটি প্ৰজন্মৰ পৰা আন এটি প্ৰজন্মলৈ মৌখিক ভাৱে প্ৰবাহিত। তেওঁলোকৰ বাবে স্মৃতিশক্তি লিখিত পৰম্পৰাতকৈ বেছি বিশ্বাসযোগ্য। যদিও তেওঁলোকৰ জীৱন আৰু সমাজ সম্বন্ধে বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন লেখা, টোকা, গ্ৰন্থ আদিৰ প্ৰণয়ন হৈছে, তেওঁলোকৰ প্ৰতি পোনতে আকৰ্ষিত হয় খ্ৰীষ্ট ধৰ্মীয় যাজক আৰু পাদুৰী সকল। ইংৰাজ শাসক, ধৰ্মযাজক অথবা পৰিব্ৰাজক সকলৰ বিভিন্ন সময়ত, বিভিন্ন পৰিবেশত সংগৃহীত তথ্যৰ টোকাসমূহ চাওঁতাল জনগোষ্ঠী সম্বন্ধে প্ৰথম লেখা হিচাপে গণ্য কৰা হৈছে।

চাওঁতাল জনগোষ্ঠী সম্বন্ধে প্ৰকাশিত প্ৰথম পূৰ্ণাংগ গ্ৰন্থ হৈছে ১৮৬৭ চনত ‘চাওঁতাল পৰগণা’ জিলাৰ তদানীন্তন সহকাৰী আয়ুক্ত E. G. Mannৰ দ্বাৰা ৰচিত 'Sonthalia and the Sonthals' । এই গ্ৰন্থখনত তেওঁ ‘চান্তাল পৰগণা’ জিলাত কৰ্মৰত সময়ত তেওঁৰ সংস্পৰ্শলৈ অহা চাওঁতাল সকলৰ বিভিন্ন দিশ সম্পৰ্কে তেওঁৰ অনুভূতিৰ এটি সম্যক বিৱৰণ দাঙি ধৰা হৈছে।

W.W. Hunter দ্বাৰা ৰচিত আৰু ১৮৬৮ চনত প্ৰকাশিত 'Annals of Rural Bengal' নামৰ গ্ৰন্থখনৰ চাৰি নং অধ্যায়ত বীৰভূম অঞ্চলৰ চাওঁতালসকলৰ ভাষা, পৰিয়াল, নৃগোষ্ঠীগত বৈশিষ্ট্য, ধৰ্মীয় বিশ্বাস আদিৰ বিস্তৃত আলোচনা কৰিছে।

১৮৮৭ চনত Rev. L.O. Skrefsrud নামৰ ধৰ্ম যাজকজনৰ দ্বাৰা চাওঁতালী ভাষাত ৰচিত গ্ৰন্থ 'Horkoren Mare Hapramko Reak Katha' নামৰ গ্ৰন্থখন সুদীৰ্ঘ ৫০ বছৰৰ মূৰত

P.O. Bodding নামৰ যাজকজনে 'Tradition and Institutions of the Santals' নামেৰে ইংৰাজীত প্ৰকাশ কৰি উলিয়ায়। এই গ্ৰন্থখন চাওঁতাল গুৰু 'ক'লীয়ান'ৰ মুখেৰে শুনা চাওঁতালসকলৰ জনগোষ্ঠীৰ উৎপত্তি সম্বন্ধীয় পৌৰাণিক কথা তথা চাওঁতাল সমাজৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠান তথা লোকপ্ৰথাৰ এক অমূল্য সম্পদ। এই Bodding চাহাবে পৰৱৰ্তী সময়ত চাওঁতালী ভাষাৰ অভিধানকে আদি কৰি 'Santal Folktales', 'Santal Riddles and Witchcraft Among the Santals', 'Materials for a Santali Grammar', 'Studies in Santal Medicine and Connected Folklore' আদি সৰ্বমুঠ ২৫ খন গ্ৰন্থ ৰচনা কৰে। তাৰ ভিতৰত 'Studies in Santal Medicine and Connected Folklore' ৰোগ আৰু প্ৰতিকাৰ তথা চাওঁতাল সমাজৰ পৰম্পৰাগত বনৌষধিৰ এক অমূল্য সম্পদ।

Cecil Henry Bompas ৰ দ্বাৰা সংকলিত আৰু ১৯০৯ চনত লণ্ডনৰ পৰা প্ৰকাশিত 'Folklore of the Santal Pargana' নামৰ গ্ৰন্থখন চান্তাল পৰগণা জিলাৰ চাওঁতাল সমাজত প্ৰচলিত সৰ্বমুঠ ১৭০ টা লোককথাৰ সংকলন।

L. S. S.O' Malley ৰ দ্বাৰা ১৯১০ চনত প্ৰকাশিত আন এখন গ্ৰন্থ হ'ল 'Santal Pargana'। এই কিতাপখন বিহাৰৰ ভগলপুৰ ডিভিজনৰ অন্তৰ্গত 'চান্তাল পৰগণা' জিলাৰ নিবাসি চাওঁতালসকলৰ সামাজিক, নৃতাত্ত্বিক আৰু ৰাজনৈতিক পৰিচয়ৰ এক সংক্ষিপ্ত সাৰ আখ্যা দিব পাৰি। বিশেষকৈ ইতিহাসে ঢুকি পোৱা সময়ৰ পৰা তেওঁলোকৰ প্ৰব্ৰজনৰ ইতিহাস সম্বন্ধে বিভিন্ন পণ্ডিতৰ মতামত এইখন গ্ৰন্থখনত দাঙি ধৰা হৈছে।

পৰৱৰ্তী সময়ত ১৯১৩ চনত M.A. Pederson দ্বাৰা ৰচিত 'Sketches from Santalistan' গ্ৰন্থখন স্কেণ্ডিনেভিয়াৰ লুথাৰেণ গীৰ্জাত কৰ্মৰত যুৱকসকলক ভাৰতীয় চাওঁতাল জনগোষ্ঠী সম্বন্ধে অৱগত হোৱাত সহায়ক হৈছিল। এই গ্ৰন্থখনৰ অধিকাংশই আছিল বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন বাতৰি কাকত তথা আলোচনীত প্ৰকাশিত লেখাৰ সংকলন।

W.J. Culshaw দ্বাৰা ৰচিত আৰু ১৯৪৯ চনত প্ৰকাশিত 'Tribal Heritage - A Study of the Santals' নামৰ গ্ৰন্থখনৰ লেখক বাংকুৰা জিলাত ১৯৩২ চনৰ পৰা ১৯৪৩ চনলৈকে থকা সময়ছোৱাৰ প্ৰত্যক্ষ অভিজ্ঞতাৰ প্ৰতিফলন বুলি সমালোচক সকলে উল্লেখ কৰিছে। এই গ্ৰন্থখনত লেখকে চাওঁতাল সমাজৰ লগত জড়িত লোকাচাৰ, পৰম্পৰা আদি সাৱলীল

ভাষাত পটুৱৈ সমাজৰ বাবে উপস্থাপন কৰা দেখা যায়।

Navendu Datta Mazumder ৰ দ্বাৰা ৰচিত আৰু ১৯৫৬ চনত প্ৰকাশিত The Santal : A Study in Cultural Change নামৰ গ্ৰন্থখন পশ্চিমবংগৰ শান্তিনিকেতনৰ পাৰ্শ্বৱৰ্তী চাৰিখন চাওঁতাল গাওঁৰ ক্ষেত্ৰভিত্তিক অধ্যয়নৰ ভিত্তিত ৰচনা কৰা হৈছে। এই গ্ৰন্থত তেওঁ উল্লেখ কৰিছে যে অন্যান্য জনগোষ্ঠীৰ সংস্পৰ্শত আৰ্থ-সামাজিক দিশত চাওঁতালসকলক পৰিৱৰ্তনৰ ঢৌৱে চুইছে যদিও ধাৰ্মিক ক্ষেত্ৰখনত এই পৰিবৰ্তন একেবাৰে নগণ্য।

Parimal Chandra Mitra ৰ দ্বাৰা ইংৰাজী ভাষাত ৰচিত আৰু ১৯৮৮ চনত প্ৰকাশিত আন এখন গ্ৰন্থ হ'ল 'Santali : The Base of World Language' এই গ্ৰন্থখন ভাৰতীয় ভাষাসমূহৰ আদি মূল 'ইণ্ডো-ইউৰোপিয়ান' ভাষাগোষ্ঠী হিচাবে শতিকা ধৰি থকা ধাৰণাক নসাৎ কৰি 'ইণ্ডো-'ইৰানীয়ান' ভাষা গোষ্ঠীক পৃথিৱীৰ ভাষাসমূহৰ আদিমূল আৰু ঋগবেদৰ ভাষাৰ মূল — 'ইণ্ডো-'ইৰানীয়ান' হিচাবে প্ৰতিস্থা কৰিব বিচৰা এক অতিকৈ সাহসী পদক্ষেপ। তেখেতৰ গ্ৰন্থখন প্ৰকৃতাৰ্থতেই এখন অপৰম্পৰাগত চিন্তাধাৰাৰ ফচল।

বাবুলাল মুৰমুৰ দ্বাৰা বাংলা ভাষাত ৰচিত আৰু ১৯৯১ চনত প্ৰকাশিত আন এখন কিতাপ হ'ল 'হড় সেৰেঞ'। এই কিতাপখনত চাওঁতালজীৱন আৰু সংস্কৃতিৰ সৈতে ওতঃপ্ৰোত ভাৱে জড়িত বাবুলাল মুৰমু দেৱে পশ্চিমবংগৰ চাওঁতাল সমাজৰ বিভিন্ন অনুস্থানৰ বহু মূল্যবান গীত তুলি ধৰিছে।

১৯৯৬ চনত সাহিত্য অকাডেমিৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত সুহৃদ কুমাৰ ভৌমিকৰ দ্বাৰা অনুদিত ও সম্পাদিত 'সাওতালি গীত ও কবিতা সংকলন' মুখ্যত বিভিন্ন সময়ত বিভিন্নজন চাওঁতাল সাহিত্যকাৰে লিখা আধুনিক গীত ও কবিতাৰ এটি সংকলন। তাৰ সৈতে পশ্চিমবংগৰ বিভিন্ন অঞ্চলত সিচঁৰতি হৈ থকা কিছুসংখ্যক মৌখিক সাহিত্য তেওঁৰ গ্ৰন্থখনত সন্নিবিষ্ট কৰিছে।

ধীৰেন্দ্ৰ নাথ বাস্কেৰ দ্বাৰা বাংলা ভাষাত ৰচিত দুখন গ্ৰন্থ হ'ল —২০০০ চনত প্ৰকাশিত 'চাওঁতাল গণ সংগ্ৰামের ইতিহাস' আৰু ২০১০ চনত প্ৰকাশিত 'চাওঁতালী ভাষা ও সাহিত্যের ইতিহাস'। তাৰ ভিতৰত প্ৰথম গ্ৰন্থখন বাবুল বৰুৱাৰ দ্বাৰা ২০০৬ চনত 'চাওঁতাল গণ সংগ্ৰামৰ ইতিহাস' নামেৰে অসমীয়াত অনুবাদ কৰা হৈছে। এই গ্ৰন্থখন 'চাওঁতাল

বিদ্ৰোহ'ৰ দিনপঞ্জী হিচাপে গণ্য কৰিব পাৰি। আনহাতে দ্বিতীয় গ্ৰন্থখনত চাওঁতাল জনগোষ্ঠীৰ মৌখিক সাহিত্যৰ লগত জড়িত প্ৰবাদ-প্ৰবচন, জতুৱাঠাচ, সাঁথৰ, গীত-মাত আদি সন্নিবিষ্ট কৰা হৈছে।

২০০৪ চনত প্ৰকাশিত W.J. Calshaw দ্বাৰা ৰচিত গ্ৰন্থ 'Tribal Heritage. A Study of the Santals'. এই কিতাপখন লিখকে বাংকুৰা জিলাৰ সাৰেংগা গাওঁত বাসকৰা সময়ছোৱাত অৰ্থাৎ ১৯৩২ চনৰ পৰা ১৯৪৩ চনৰ মাজৰ সময়ছোৱাত উক্ত গাওঁত বসবাস কৰা চাওঁতালসকলৰ পৰা প্ৰত্যক্ষভাৱে সংগ্ৰহ কৰা তথ্যৰ ওপৰত ৰচিত। এই কিতাপখন উক্ত সময়ৰ এটি নিৰ্দিষ্ট অঞ্চলৰ চাওঁতাল সকলৰ সামাজিক জীৱনৰ দলিল হিচাপে বিবেচিত কৰিব পাৰি।

২০০৫ চনত প্ৰকাশিত Harka Bahadur Chettry ৰ দ্বাৰা ৰচিত 'Adivasis and the culture of Assam' নামৰ গ্ৰন্থত চমুকৈ চাওঁতালসকলৰ সমাজ জীৱনৰ বিভিন্ন দিশৰ উল্লিখন পৰিদৃষ্ট হয়।

আকৌ W.G. Archer ৰ দ্বাৰা ৰচিত আৰু ২০০৭ চনত প্ৰকাশিত 'The Hill of Flutes' চাওঁতালৰ জীৱন ধাৰণৰ লগত জড়িত বিভিন্ন দিশৰ লগতে তেওঁলোকৰ দৈহিক সুষমা, নৃত্য আৰু গীতৰ প্ৰতি অনুৰাগ, প্ৰাকৃতিক আৰু অলৌকিক শক্তিৰ প্ৰতি বিশ্বাস আদিৰ বিষয়ত ৰচিত এখন আপুৰুগীয়া গ্ৰন্থ।

২০০৭ চনত পৰিমল হেমব্ৰমৰ দ্বাৰা সম্পাদিত 'সাওঁতালি সাহিত্যের ইতিহাস' নামৰ এখন গ্ৰন্থ প্ৰকাশিত হয়। তেওঁৰ এই গ্ৰন্থখনত চাওঁতাল পৰম্পৰাগত মৌখিক সাহিত্যৰ বিভাগ সমূহ, মিছনেৰিসকলৰ দ্বাৰা ৰচিত তথা সংগ্ৰহিত সাহিত্য, মিছনেৰিসকলৰ আমোলৰ চাওঁতালী সাহিত্যকাৰ, চাওঁতাল সমাজৰ মাজত প্ৰচলিত বিভিন্ন পত্ৰ-পত্ৰিকা আদিৰ সম্বন্ধে সংক্ষিপ্ত আলোচনা আগবঢ়াইছে।

উল্লিখিত অধ্যয়নৰ পৰা দেখা যায় যে ভাৰতবৰ্ষৰ চাওঁতাল সমাজখনৰ বিভিন্ন দিশত কিছু সংখ্যক গ্ৰন্থ প্ৰণিত হৈছে যদিও অসমৰ চাওঁতাল সমাজ জীৱনৰ লগত জড়িত লোকপ্ৰথা, লোকাচাৰ আৰু তাৰ লগত জড়িত লোকবিশ্বাস আদি সমগ্ৰ দিশ সাঙুৰি আজিলৈকে কোনো বিস্তৃত অধ্যয়ন হৈ উঠা নাই অথবা কোনো গ্ৰন্থও ৰচিত হোৱা নাই। সেয়েহে এই অধ্যয়নৰ

জৰিয়তে অসমৰ চাওঁতাল জনগোষ্ঠীৰ ওপৰত এটি বিস্তৃত বিশ্লেষণ কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

অধ্যয়নৰ ফলাফল ঃ

অসমত চাওঁতালসকলৰ ইতিহাস ডেৰ শতিকাতকৈয়ে পুৰণি যদিও তেওঁলোকৰ পৰিচয় আজিলৈকে অতি পুতৌজনক। কিয়নো উপযুক্ত শিক্ষাৰ অভাৱ, নিম্ন মজুৰি, চৰকাৰী ঋণৰ সুবিধাৰ পৰা বঞ্চিতকৰণ আৰু ভূমি সংক্ৰান্তীয় বিভিন্ন কেৰোণ হেতু তেওঁলোক সমাজৰ মূল সুঁতিৰ পৰা বিচ্ছিন্ন। তদুপৰি ভাৰতৰ আন আন ৰাজ্যবোৰৰ দৰে অসমত তেওঁলোকক জনজাতিৰ মৰ্যদাও প্ৰদান কৰা হোৱা নাই। যাৰ ফলশ্ৰুতিত তেওঁলোক প্ৰকৃতাৰ্থতেই এক শক্তিহীন জনগোষ্ঠী। জাতি সত্তা তথা সাংস্কৃতিক ভাৱে নামনি অসমত বাস কৰা চাওঁতালসকলে ঝাৰখণ্ডমূলীয় পৰিচয় বৰ্তাই ৰাখিব খোজাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিততেই হয়তো অসমৰ জনমানসত আজিও তেওঁলোক 'বহিৰাগত'। তদুপৰি অসমত 'চাওঁতালী' অথবা 'মুণ্ডাৰী' স্বীকৃত ভাষা নোহোৱাৰ লগতে চাহ-বাগিচাত বনুৱাৰ কাম কৰিবলৈ জোৰপূৰ্বক 'গিৰমিটিয়া কুলি' হিচাপে প্ৰেৰণ কৰাত তেওঁলোক মূলসুতিৰ পৰা পৃথক হৈ পৰে। অসমত পদাৰ্পণ কৰাৰ পাছৰে পৰা প্ৰতিটো বিষয়তে পৰনিৰ্ভৰশীলতা তথা চৰকাৰী সা-সুবিধাৰ অভাৱে তেওঁলোকৰ পৰিচয় সংক্ৰান্তত সংকট নমাই আনিছে বুলি ক'ব পাৰি। জাতি আৰু ভাষাগত ভাৱে সম্পূৰ্ণ পৃথক হোৱা স্বত্তেও সময়ৰ সোঁতত তেওঁলোকে স্থানীয় পৰিবেশৰ লগত নিজকে খাপ খুৱাই মূল সুঁতিত একাত্ম হ'বলৈ প্ৰচেষ্টা অব্যাহত ৰখাৰ লগতে এটি অবিকৃত তথা আৰ্য ভিন্ন সংস্কৃতি বৰ্তাই ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছে। অসমৰ বায়ু পানীৰ লগত অভিন্ন হৈ, অসমকে মাতৃভূমি হিচাপে আকোৱালী লৈ, অসমীয়া মাধ্যমত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি, অসমীয়া আৰ্থ-সামাজিক দিশত তেওঁলোকৰ অতিকৈ সমৃদ্ধ সাংস্কৃতিক সম্পদৰাজিৰে যি অনবদ্য অৱদান আগবঢ়াইছে সিয়ে বৃহত্তৰ অসমীয়া জাতি গঠণ প্ৰক্ৰিয়াত প্ৰভূত অৰিহণা যোগোৱাৰ লগতে আৰ্থ-সামাজিক ক্ষেত্ৰত নিজৰ সুকীয়া পৰিচয় অক্ষুন্ন ৰাখিছে। অসমৰ স্থানীয় পৰিবেশৰ লগত একাত্ম হ'বলৈ কৰা প্ৰচেষ্টাত তেওঁলোকে কিন্তু হেৰাই যাব দিয়া নাই তেওঁলোকৰ সামাজিক ৰীতি-নীতি

তথা লোকাচাৰ সমূহ। অসমৰ চাওঁতাল সকলৰ সৰহ ভাগে আওঁহতীয়া পৰিবেশত কৃষি কৰ্মকে জীৱিকাৰ মুখ্য সম্বল হিচাপে গ্ৰহণ কৰিছে আৰু আন কিছু সংখ্যকে দূৰণিৰ চাহ বাগিচাত বণুৱা হিচাপে কৰ্মৰত হৈ আছে।

এটি জনগোষ্ঠীৰ বিষয়ে অধ্যয়ন কৰাটো অতিশয় কষ্টসাধ্য আৰু সময়খৰচি, কিন্তু সাম্প্ৰতিক সময়ত প্ৰান্তীয়কৰণৰ বলি হোৱা জনগোষ্ঠীসমূহৰ সময় থাকোতে উপযুক্ত অধ্যয়ন নকৰিলে সময়ৰ সোঁতত হয়তো বহুতো জনগোষ্ঠীয়ে অস্তিত্বৰ সংকটত ভূগিব লাগিব। সেয়েহে আশা কৰা হৈছে আমাৰ অধ্যয়নে অসমৰ চাওঁতাল জনগোষ্ঠীৰ বিষয়ে বুনিয়াদি তথ্যৰ যোগান ধৰিব আৰু তেওঁলোকৰ অস্তিত্ব সুৰক্ষিত কৰাত অধিক সহায়ক হ'ব।

প্ৰসংগ টোকা ঃ

১) Walter Fernandes, Vidyajyoti Journal of Theological Reflection, February,2003, পৃ-৪২-৪৩